

PREBUJENJE

Anton Vodnik

Po gričih kot volkovi
gosti so se zbirali mrakovi.

V mrzlo lupino noči
črne so se stisnile vasi.

V najbolj skriti izbi
drobna lučka zagori,
kakor biser
plašna srca presvetli.

In že temina žgočih rjuh
svetlí se kot srebrn puh.

Ko se zdramim iz objema,
mi prvi sij kot grozd ožema
v žejna usta tvoja dlan.

Mar nisi
kakor v sinjem vetru lan?

Ah, slajša si kot mleko,
strd in vino,
ko pogreznem se v globino
tvojih vročih trepetanj.

Na topolih in zvonikih
se zabliska novi dan,
po poljih zažari pšenica,
v jasninah kakor plamen
zaiskri se prva ptica — —